

ДМИТРИЙ МИНАЕВ ДВЕТЕ КОНЧИНИ БАЛАДА

Превод от руски: Любен Любенов, —

chitanka.info

*Почтеният статски съветник Курдюк,
по-пълен и румен от всекиго друг,*

*на обеди вкусни изтънчен ценител,
на пола прекрасен най-страстен любител,*

*закусил чудесно в трактира „Москва“
и мечата шуба облякъл, едва*

*излезе и ето че в миг удивление
изпита. Такова до днес погребение*

*не беше видял още в своя живот:
навсякъде имаше само народ,*

*подир катафалката строго и мерно
сто хиляди души вървяха навярно...*

*Отделно на групи вървяха момци
и носеха важно безбройни венци,*

*и бяха венците с цветя украсени,
мъже и жени, и деца натъжени*

*вървяха, навели очи, ред след ред
и група след група вървеше напред,*

*и чак от Литейна до Знаменска явно
вървеше туй шествие тъжно и бавно.*

Почтеният статски съветник Курдюк,

увлечен в тълпата, огледа оттук

кортежа безкраен и рече си: „Няма
съмнение в туй, че особа голяма

е мъртвият, явно с висок важен чин,
че щяха ли кой и да е господин

в престолния град да погребват парадно...“
Но тука... но тук с безпокойство досадно

Курдюк си помисли: „Голям чин и аз
заемам, и аз генерал съм, у нас

погребал съм много особи големи
и знам, че в Русия така в наше време

не може да се погребе генерал.
Не виждам ни ордени аз, ни медал,

а тях на възглавнички яркочервени
парадно до гроба ги носят военни;

и нито чиновник, и нито пагон —
тълпата е май с либерален уклон,

и множко са май «дългокосите» — жалко,
шест хиляди има навярно най-малко...

При туй полицаи не виждам навред,
макар да цари образцов, пълен ред

навсякъде... Нищо не мога да схвана!
Какво само, господи, време настана,

чак свят ми се вие... По-друг бе реда,
когато преди двама-трима в града

се срещнеха, помня — по чудо тогава
как чин полицейски при тях се явява,

а днес... Но кого да попита човек,
дали в манастир носят този ковчег?

И кой е умрял; щом е тъй уважаван,
навярно е той и сановен, и славен..."

3

„Бъдете любезен — обърна се тук
почтеният статски съветник Курдюк

към мъж във енотова шуба, — кажете,
кого тъй отивате да погребете?"

„Кого ли? — отвърна енотът брадат,
забавяйки ход. — Ето: целият град

върви след ковчеза, а вие, мъж умен
(Курдюк мигом стана от клюква по-румен)

с подобен въпрос..." — „Извинете, но кой
е този покойник? Прочут ли е той?" —

„Не знаете мигар? Писател известен." —
„Как, само писател — творецо небесен!

Какъв кортеж само... шест коня..." — „Но щом
е мъртвият автор на «Мъртвият дом»

и «Бедните хора»... Туй малко ли значи?" —
„Простете, но мислех народът, че тачи

тъй я генерал, я богат господин..." —
„А той беше беден, без сан и без чин,

и бил е дори във Сибир заточаван,
но бе от четящия свят уважаван

и в цяла Русия за негова чест
известно е името негово днес,

неуките само за него не знаят,
ала на слепците такъв е колят...“

4

Курдюк не дослуша човека брадат.
Ту ставаше блед, ту пламтеше от яд

от бурята мисли, що в него кипеше;
потегли дома и едва се държеше;

щом само отвори той свойта врата
и скъса за миг на звънеца връвта,

натисна бравата — и щом го съгледа,
в миг ахна от страх икономката бледа;

но шубата тръсна на пода и тук
почтеният статски съветник Курдюк

изригна проклятия — бе изумена
дотоам икономката — дева почитена,

от тези отбрани безброй ругатни,
че щом тя ги чу, и се в миг вледени.

И тя — четирийсетгодишна, от Рига, —
макар и навикнала той да ѝ вдига

подобни скандали, покорна, беззлобна,
но все пак не помнеше буря подобна.

Курдюк, сякаш беше ранен, ревна: „Как,
драскача му жалък, бедняк и голтак

(и скъса на своята риза яката),
а толкова почести! Гледай — тълпата

го следва с хоругви, венци и цветя!...
Къде, боже господи, гледа властта?

Как стисках юмруци в безсилие няма...
О, стига от мен да зависеше само,

тогава...“ — И грохна безжизнено тук
почтеният статски съветник Курдюк,

и беше той толкова страшно ядосан,
че удар получи, и то смъртоносен,

и докторът, казуса ясен видял,
си тръгна със жест равнодушен и вял.

5

След три дни по пътя към Волково, кална,
се движеше бавно кола погребална.

На нея — ковчег, със ламе цял обвит;
намръщила ниско чело, с тъжен вид

отзад — икономката; две баби редом
възглавница носеха с ордени седем,

след тях група близки вървяха без жал —
едва ли покойникът би ги познал,

че беше родът му от него забравен:
стар жп полковник, пияница славен,

и жаден да хапне за помен кадет,
и банков чиновник — партньор и съсед

на мъртвия, млад куриер, полякиня
и племенник с млада жена, и слугиня.

Да беше ги зърнал за миг само тук
почтеният статски съветник Курдюк,

капака открехвайки леко, тогава
той би се задавил от злоба такава,

че пак запълзялата в жилиите кръв
би мигом застинала пак — и със стръв

той би наругал тая сбирщина явно
и втори път в миг би умрял незабавно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.